

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

Пр-т. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 253-82-76, факс (044) 253-26-55
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Київ

«20» лютого 2024 року

Слідчий в особливо важливих справах 1 відділу слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області капітан юстиції Борецька Наталія Сергіївна, розглянувши матеріали кримінального провадження, відомості про яке внесено 04.04.2023 до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22023101110000335 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до положень статей 36, 40, 42, 276, 277 та 278 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Євдошенка Івана Сергійовича, 24.05.1997 року народження, уродженця с. Вільне, Астраханської області, РФ, громадянина РФ, військовослужбовця збройних сил Російської Федерації, який проходить службу у військовому званні старшого лейтенанта, командир 1 інженерно-технічного взводу інженерно-технічної роти інженерно-саперного батальйону 21 окремої мотострілецької бригади 2 загальновійськової армії Центрального військового округу ЗС РФ, -

про те, що він підозрюється у нелюдському та жорсткому поводженні з цивільним населенням що є порушенням законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України за наступних обставин.

З 19 лютого 2014 року представниками російської федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових

об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечивши військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно із цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України.

07 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації Російською Федерацією окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими Російською Федерацією (у тому числі окупаційною адміністрацією Російської Федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

24.02.2022 Указом Президента України №64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє на теперішній час.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-

11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ) та ін.)».

Відповідно до статті 2 Женевської конвенції про поводження з військовополоненими, підписаної 12 серпня 1949 року, учасниками якої є зокрема Україна та РФ (надалі – Конвенція III), сторони домовилися, що крім положень, які виконуються в мирний час, ця Конвенція застосовується в усіх випадках оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше сторонами, навіть якщо стан війни не визнаний однією з них.

Конвенція також застосовується в усіх випадках часткової або повної окупації території країни, навіть якщо цій окупації не чиниться жодний збройний опір.

Водночас, відповідно до вимог частини 1 статті 3 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03 липня 1954 року (надалі – Конвенції), сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто *hors de combat* унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою заборонено зараз і надалі вчиняти стосовно зазначених вище осіб такі дії:

- a) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;
- b) захоплення заручників;
- c) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;
- d) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні.

Відповідно до положень ст. 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань.

Згідно із ст. 147 Конвенції серйозні порушення, про які йдеться у Конвенції, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

В силу положень ст. 31 Конвенції жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Статтею 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Статтею 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який йдеться у статті 33 Третьої конвенції, є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Статтею 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов'язані відрізнити себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю.

Статтею 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року передбачено, що цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти

насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Напади невивіркового характеру заборонено. До нападу невивіркового характеру належать: напади, не спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, які не можуть бути спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, наслідки яких не можуть бути обмежені, як це вимагається згідно з цим Протоколом; і які, таким чином, у кожному такому випадку поразяють воєнні об'єкти й цивільних осіб або цивільні об'єкти, не розрізняючи їх; напади, котрі, як можна очікувати, попутно потягне за собою втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб та шкоду цивільним об'єктам, або те й інше разом, які були б надмірними щодо конкретної і безпосередньої воєнної переваги, якої передбачається таким чином досягти.

Також статтею 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: вбивство; катування всіх видів - фізичні чи психічні; тілесні покарання; каліцтво; знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, непристойне посягання в будь-якій його формі; взяття заручників; колективне покарання; і погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Таким чином, відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Так, з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

У результаті вищезазначених подій, значна частина території Київської області, починаючи з 24.02.2022, – знаходяться під постійним обстрілом з різного виду озброєння з боку підрозділів Збройних Сил та інших військових формувань Російської Федерації.

Встановлено, що окуповане внаслідок воєнних дій село Богданівка Броварського району Київської області, в період часу з 08.03.2022 по 31.03.2022 перебувало під контролем ЗС РФ та інших військових формувань РФ. При цьому,

окремі військовослужбовці Російської Федерації, діючи умисно, перебуваючи на території Броварського району Київської області, де велись воєнні дії, всупереч порядку додержання законів та звичаїв війни, визначених ст. ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женева 12.08.1949 та ст. ст. 43, 44, 51, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), погрозували вбивством цивільній особі – Шаблію Олександровичу Володимировичу, чим принизили його честь та гідність, що спричинило моральні страждання.

Так, громадянин Російської Федерації Євдошенко Іван Сергійович, 24.05.1997 року народження, будучи військовослужбовцем ЗС РФ, маючи військове звання старшого лейтенанта, 3 окремої бригади спеціального призначення в/ч 21808 головного управління Генерального штабу ЗС РФ, з місцем дислокації у м. Тольяті Самарської області РФ, в період часу з 08.03.2022 по 31.03.2022 перебував на територіях окупованих ЗС РФ Чернігівської та Київської областях, у тому числі у Броварському районі Київської області, де у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 12.03.2022 у нього виник злочинний умисел на жорстоке поводження з цивільним населенням, що є порушенням законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

12.03.2022 приблизно о 15 год. 00 хв, більш точного часу досудовим розслідуванням не встановлено, військовослужбовець ЗС РФ Євдошенко Іван Сергійович, разом з іншими 5 невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями ЗС РФ, будучи обізнаним із законами та звичаями війни, передбаченими та закріпленими в положеннях міжнародного законодавства, перебуваючи в місці ведення воєнних дій, а саме за адресою: Київська область, Броварський район, с. Богданівка, вул. Окружна, 9, що належить місцевому мешканцю Головку Федору Леонідовичу, проводив так звану «перевірку» будинків місцевих мешканців.

Так, увійшовши до підвального приміщення будинку за вищевказаною адресою, Євдошенко І.С. наказав усім присутнім чоловікам (цивільним особам), вийти з підвалу та піднятися на другий поверх для шиккування з метою перевірки телефонів присутніх.

Піднімаючись сходами на вказане місце, разом з іншими присутніми цивільними особами, громадянин України Шаблій Олександр Володимирович пошепки сказав, що краще б він залишився у місті Києві. В цей час, вищевказані слова почув Євдошенко І.С. та відповів, що за декілька днів Київ буде окуповано збройними силами російської федерації, на що Шаблій О.В. лише посміхнувся. Вказана реакція цивільної особи – Шаблія О.В. обурило Євдошенка І.С., внаслідок чого останній, реалізуючи свій злочинний умисел спрямований на нелюдське та жорстоке поводження з цивільним населенням, будучи озброєним автоматичною зброєю типу АК-47, діслав патрон у патронник та наставив вказану зброю у напрямку грудної клітки Шаблія О.В., знаходячись на відстані приблизно 3 метрів від потерпілого, наказав йти в поле, де з його слів, Шаблій О.В. і 400 м не пройде, як буде мертвий. Почувши погрозу вбивства, перебуваючи у стані сильного душевного хвилювання та моральних страждань, Шаблій О.В., під прицілом автомата вищевказаного військовослужбовця ЗС РФ,

вирушив у напрямку дверей, які вели на зовні, але не зміг їх відчини. У цей час увагу Євдошенка І.С. відвернув батько Шаблія О.В. – Шаблій В.І., намагаючись врятувати сина від розстрілу окупантом рф. Після чого Євдошенко І.С. разом з іншими 5 невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями з рф покинули приміщення та пішли у невідомому напрямку.

Отже, Євдошенко Іван Сергійович, вчинив нелюдське та жорстоке поводження з цивільним населенням, яке виразилось у погрозі вбивством Шаблію О.В., приниженні його честі та гідності, що спричинило моральні страждання, чим порушив вимоги ст. ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женева 12.08.1949 та ст. ст. 43, 44, 51, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I).

Таким чином, Євдошенко Іван Сергійович, підозрюється у нелюдському та жорсткому поводженні з цивільним населенням що є порушенням законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Слідчий в ОВС слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
капітан юстиції

Наталія БОРЕЦЬКА

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні -
прокурор Баришівського відділу
Броварської окружної прокуратури
Київської області

Дмитро ЛИТВИНЧУК

«20» 02 2024 року

Про підозру мені повідомлено та письмове повідомлення про підозру від «20»
лютого 2024 року отримав о «__» год. «__» хв. «20»
лютого 2024 року.

Підозрюваний:
_____ / _____

На підставі статті 276 Кримінального процесуального кодексу України підозрюваному невідкладно повідомлені та детально роз'яснені його права, як підозрюваного, передбачені статтею 42 Кримінального процесуального кодексу України, а саме:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 Кримінального процесуального кодексу України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження

та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог Кримінального процесуального кодексу України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 Кримінального процесуального кодексу України, та вимагати відкриття матеріалів, згідно зі статтею 290 Кримінального процесуального кодексу України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

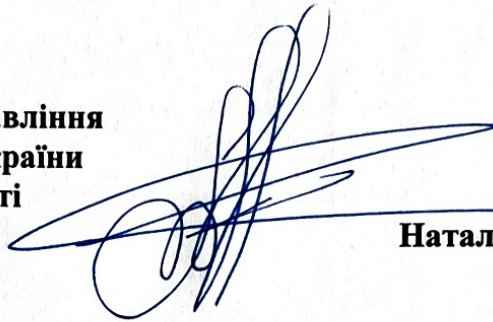
Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Письмове повідомлення про підозру мені повідомлено, а також пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

« ____ » год. « ____ » хвилин « 20 » лютого 2024 року

**Слідчий в ОВС слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
капітан юстиції**

Наталія БОРЕЦЬКА

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

Пр-т. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 253-82-76, факс (044) 253-26-55
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

УВЕДОМЛЕНИЕ о подозрении

город Киев

«20» 02 2024 года

Следователь по особо важным делам 1 отдела следственного управления Главного управления СБ Украины в г. Киеве и Киевской области капитан юстиции Борецкая Наталия Сергеевна, рассмотрев материалы уголовного производства, сведения о котором внесены 04.04.2023 в Единый реестр досудебных расследований под № 22023101110000335 и установив наличие достаточных доказательств для подозрения лица в совершении уголовного правонарушения, в соответствии с положениями статей 36, 40, 42, 276, 277 и 278 УПК Украины, –

УВЕДОМИЛ:

Евдошенко Ивана Сергеевича, 24.05.1997 года рождения, уроженца с. Вольное, Астраханской области, РФ, гражданина РФ, военнослужащего вооруженных сил Российской Федерации, проходящего службу в воинском звании старшего лейтенанта, командир 1 инженерно-технического взвода инженерно-технической роты инженерно-саперного батальона 21 отдельной мотострелковой бригады 2 общевойсковой армии Центрального военного округа ВС РФ, –

о том, что он подозревается в бесчеловечном и жестоком обращении с гражданским населением, что является нарушением законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, то есть в совершении уголовного правонарушения, предусмотренного ч. 1 ст. 438 УК Украины при следующих обстоятельствах.

С 19 февраля 2014 года представителями российской федерации (далее – РФ) начато вооруженное вторжение вооруженных сил РФ (далее – ВС РФ), скрытое утверждением руководителей РФ о перемещении военных подразделений в рамках обычной ротации сил Черноморского флота,

которые во взаимодействии с военнослужащими Черноморского флота РФ и другими подразделениями ВС РФ осуществили блокировку и захват административных зданий и ключевых объектов военной, гражданской инфраструктуры Украины, обеспечив военную оккупацию территории Автономной Республики Крым и г. Севастополя. 18 марта 2014 года РФ объявила об официальном включении Крыма в ее территорию.

Одновременно с этим, в течение марта и начале апреля 2014 года, под непосредственным руководством и контролем представителей власти, ВС РФ представители иррегулярных незаконных вооруженных формирований, вооруженных банд и групп наемников, созданных, подчиненных, управляемых и финансируемых Российской Федерацией, взяли под контроль здания, где находились органы местной власти и местные органы исполнительной власти Украины, военные объекты Украины в отдельных районах Донецкой и Луганской областей Украины.

07 апреля 2014 года в г. Донецке создана террористическая организация «Донецкая народная республика» (далее по тексту – «ДНР»), а 27 апреля 2014 года в г. Луганске – террористическая организация «Луганская народная республика» (далее по тексту – «ЛНР»), в составе которых образованы незаконные вооруженные формирования, функционирующие и по настоящее время.

В результате военных действий в период с мая по август 2015 года силы обороны Украины освободили часть ранее оккупированных территорий Донецкой и Луганской областей.

Датой начала временной оккупации Российской Федерацией отдельных территорий Украины является 19 февраля 2014 года. Автономная Республика Крым и город Севастополь являются временно оккупированными Российской Федерацией с 20 февраля 2014 года. Отдельные территории Украины, входящие в состав Донецкой и Луганской областей, оккупированы Российской Федерацией (в том числе оккупационной администрацией Российской Федерации) начиная с 7 апреля 2014 года, в соответствии с ч. 2 ст. 1 Закона Украины «Об обеспечении прав и свобод граждан и правовом режиме на временно оккупированной территории Украины» от 15.04.2014 № 1207-VII.

В дальнейшем, 24 февраля 2022 года, президент РФ объявил начало так называемой «специальной военной операции». После этого, около четырех часов утра того же дня, ВС РФ, другие вооруженные формирования РФ и подконтрольные им группировки иррегулярных незаконных вооруженных формирований начали широкомасштабное военное вторжение на территорию Украины, войдя со стороны РФ, Беларуси и временно оккупированной территории Украины, что сопровождалось нанесением ракетно-артиллерийских ударов и бомбардировок авиацией объектов по всей территории Украины.

24.02.2022 Указом Президента Украины №64/2022 «О введении военного положения в Украине», в связи с военной агрессией РФ против Украины, на основании предложения Совета национальной безопасности и

обороны Украины, в соответствии с пунктом 20 части первой статьи 106 Конституции Украины, Закона Украины «О правовом режиме военного положения» установлено введение в Украине военного положения с 05 часов 30 минут 24 февраля 2022 года сроком на 30 суток, который в дальнейшем неоднократно продолжался и действует в настоящее время.

С того момента силы обороны Украины осуществляют вооруженный отпор вдоль всей линии фронта.

Факт широкомасштабного вооруженного вторжения на территорию Украины 24.02.2022 не скрывался властями РФ, а также установлен решениями международных организаций, в частности, резолюцией Генеральной ассамблеи ООН ES-11/1 от 02.03.2022 «Об агрессии против Украины», п.п. 1, 3 Вывода 300(2022) Парламентской Ассамблеи Совета Европы «Последствия агрессии Российской Федерации против Украины», п.п. 17, 18 Приказа от 16.03.2022 по ходатайству о принятии временных мер по делу «Обвинения в геноциде в соответствии с Конвенцией о предотвращении преступления геноцида и наказании за него» (Украина против РФ) и др.)».

Согласно статье 2 Женевской конвенции об обращении с военнопленными, подписанной 12 августа 1949 года, участниками которой являются Украина и РФ (далее – Конвенция III), стороны договорились, что кроме положений, выполняемых в мирное время, эта Конвенция применяется во всех случаях объявленной войны или любого другого вооруженного конфликта, который может возникнуть между двумя или более сторонами, даже если состояние войны не признано одной из них.

Конвенция также применяется во всех случаях частичной или полной оккупации территории страны, даже если этой оккупации не оказывается вооруженное сопротивление.

В то же время, в соответствии с требованиями части 1 статьи 3 Женевской Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12 августа 1949 года, ратифицированной Указом Президиума Верховной Рады Украинской ССР «О ратификации Женевских конвенций от 12 августа 1949 года о защите жертв войны» от 03 июля 1954 года (далее – Конвенции), стороны договорились, что с лицами, не принимающими активного участия в боевых действиях, в том числе с лицами из состава вооруженных сил, сложившими оружие, а также с теми, кто hors de combat вследствие болезни, ранения, задержания или по какой-либо другой причине, ведут себя гуманно, без какой-либо враждебной дискриминации, причиной которой служат раса, цвет кожи, религия или верование, пол, происхождение или имущественное положение, либо другие подобные критерии.

С этой целью запрещено сейчас и в дальнейшем совершать в отношении указанных выше лиц следующие действия:

- а) насилие над жизнью и личностью, в частности все виды убийств, причинение увечья, жестокое обращение и пытки;
- б) захват заложников;

с) поругание человеческого достоинства, в частности оскорбительное и унижительное обращение;

d) осуждение и применение наказания без предварительного судебного решения, вынесенного судом, созданным надлежащим образом и предоставляющего судебные гарантии, признанные цивилизованными народами как необходимые.

В соответствии с положениями ст. 27 Конвенции лица, находящиеся под защитой, имеют право в любых обстоятельствах, на личное уважение, уважение своей чести, права на семью, их религиозные убеждения и обряды, привычки и обычаи. К ним всегда следует относиться гуманно и защищать их, в частности, от любого акта насилия или утращения, от обид и любопытства толпы.

С учетом положений, касающихся здоровья, возраста и пола, сторона конфликта, под властью которой находятся лица, являющиеся под защитой, имеет право обращаться со всеми ими одинаково, без дискриминации, в частности, относительно расы, религии или политических убеждений.

Согласно ст. 147 Конвенции серьезные нарушения, о которых говорится в Конвенции, составляют такие нарушения, охватывающие такие действия, если они совершены против лиц или собственности, находящихся под защитой этой Конвенции: преднамеренное убийство, пытки или бесчеловечное обращение, в частности, биологические эксперименты, умышленно повлекшие за собой большие страдания или серьезные травмы телу/здоровью, нелегальная депортация или перевод, либо нелегальное заключение лица, находящегося под защитой, принуждение лица, находящегося под защитой, служить в вооруженных силах враждебного государства, или умышленное отнятие у находящегося под защитой лица прав на справедливый и официальный судебный процесс, рекомендованное этой Конвенцией, захват пленных и широкомасштабное разрушение, присвоение собственности, не оправданное военной необходимостью, и осуществляемое незаконным образом и бесцельно.

В силу положений ст. 31 Конвенции никакое принуждение физического или морального порядка не может применяться к лицам, находящимся под защитой, в частности с целью получения от них или третьих лиц каких-либо сведений.

Статьей 29 Конвенции предусмотрено, что сторона конфликта, под властью которой являются находящиеся под защитой лица, отвечает за обращение своих представителей с этими лицами, причем это не снимает личной ответственности с таких представителей.

Статьей 43 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 года, касающимся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 года предусмотрено, что вооруженные силы находящейся в конфликте стороны состоят из всех организованных вооруженных сил, групп и подразделений, являющихся под командованием лица, ответственного перед этой стороной за поведение своих подчиненных, даже если эта сторона представлена правительством или

Ведь

властями, не признанными противной стороной. Такие вооруженные силы подчинены внутренней дисциплинарной системе, которая наряду с другим обеспечивает соблюдение норм международного права, применяемых в период вооруженных конфликтов.

Лица, входящие в состав вооруженных сил находящейся в конфликте стороны (кроме медицинского и духовного персонала, о котором говорится в статье 33 Третьей конвенции, являются комбатантами, то есть они имеют право принимать непосредственное участие в военных действиях).

Статьей 44 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 года, касающейся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 года предусмотрено, что для содействия усилению защиты гражданского населения от последствий военных действий комбатанты обязаны отличать себя от гражданского населения в то время, когда они участвуют в нападении или военной операции, являющейся подготовкой к нападению. Однако в связи с тем, что во время вооруженных конфликтов бывают такие ситуации, когда из-за характера военных действий вооруженный комбатант не может отличить себя от гражданского населения, он сохраняет свой статус комбатанта при условии, что в таких ситуациях он открыто носит свое оружие.

Статьей 51 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 года, касающимся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 года предусмотрено, что гражданское население как таковое, а также отдельные гражданские лица не должны быть объектом нападений. Запрещены акты насилия или угрозы насилия, имеющие главную цель терроризировать гражданское население.

Нападения неизбирательного характера запрещены. К нападению неизбирательного характера относятся: - нападения, не направленные на конкретные военные объекты; нападения, при которых применяются методы или средства ведения военных действий, не могут быть направлены на конкретные военные объекты; нападения, при которых применяются методы или средства ведения военных действий, последствия которых не могут быть ограничены, как это требуется в соответствии с этим Протоколом; и которые, таким образом, в каждом таком случае поражают военные объекты и гражданские лица или гражданские объекты, не различая их; нападения, которые, как можно ожидать, попутно повлекут потери жизни среди гражданского населения, ранения гражданских лиц и вред гражданским объектам, или то и другое вместе, которые были бы чрезмерными относительно конкретного и непосредственного военного превосходства, которого предполагается достичь.

Также статьей 75 дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 года, касающейся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 года запрещены и будут оставаться запрещенными в любое время и в любом месте такие действия, независимо от того, совершаются ли они

Ведф

представителями гражданских или военных органов: насилие над жизнью, здоровьем и физическим и психическим состоянием лиц, в частности: убийство; пытки всех видов – физические или психические; телесные наказания; увечье; издевательство над человеческим достоинством, в частности, унижающее и оскорбительное поведение, непристойное посягательство в любой его форме; взятие заложников; коллективное наказание; и угрозы совершить любое из вышеперечисленных действий.

Статьи 3, 28 Конституции Украины предусматривают, что человек, его жизнь и здоровье, честь и достоинство, неприкосновенность и безопасность признаются в Украине высшей социальной ценностью. Никто не может быть подвергнут пыткам, жестокому, бесчеловечному или унижающему его достоинство обращению, либо наказанию.

Таким образом, согласно ст. 2 общей для Женевских конвенций о защите жертв войны 1949 г. эти конвенции, как и другие акты законов и обычаев войны (международного гуманитарного права), применяются ко всем случаям объявленной войны или любому другому вооруженному конфликту, который может возникнуть между двумя или более Высокими Договаривающимися Сторонами, даже если одна из них не признает состояние войны, в том числе ко всем случаям частичной или полной оккупации Высокой Договаривающейся Стороны, даже если эта оккупация не подвергается никакому вооруженному сопротивлению.

Так, с 19 февраля 2014 года по настоящее время продолжается международный вооруженный конфликт, вызванный вооруженной агрессией Российской Федерации против Украины, оккупацией части территории Украины, что указывает на распространение действия на территории Украины законов и обычаев войны (норм международного гуманитарного права).

В результате вышеперечисленных событий, значительная часть территории Киевской области, начиная с 24.02.2022, – находится под постоянным обстрелом из разного вида вооружения со стороны подразделений Вооруженных Сил и других военных формирований Российской Федерации.

Установлено, что оккупированное в результате военных действий село Богдановка Броварского района Киевской области, в период времени с 08.03.2022 по 31.03.2022 находилось под контролем ВС РФ и других военных формирований РФ. При этом отдельные военнослужащие Российской Федерации, действуя умышленно, находясь на территории Броварского района Киевской области, где велись военные действия, вопреки порядку соблюдения законов и обычаев войны, определенных ст. ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны, подписан в г. Женева 12.08.1949 и ст. ст. 43, 44, 51, 75 дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 года, касающейся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), угрожали убийством гражданскому лицу – Шаблю Александру Владимировичу, чем унизили его честь и достоинство, что повлекло моральные страдания.

Так, гражданин Российской Федерации Евдошенко Иван Сергеевич, 24.05.1997 года рождения, являясь военнослужащим ВС РФ, имея воинское звание старшего лейтенанта, 3 отдельной бригады специального назначения в/ч 21808 главного управления Генерального штаба с рф, с местом дислокации в г. Тольяти области РФ, в период времени с 08.03.2022 по 31.03.2022 находился на территориях оккупированных ВС РФ Черниговской и Киевской областях, в том числе в Броварском районе Киевской области, где в неустановленное досудебное расследование время, но не позднее 12.03.2022 у него возник преступный умысел на жестокое обращение с гражданским населением, что является нарушением законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины.

12.03.2022 примерно в 15 час. 00 мин, более точного времени досудебным расследованием не установлено, военнослужащий вс рф Евдошенко Иван Сергеевич, вместе с другими 5 неустановленными досудебным расследованием военнослужащими вс рф, будучи осведомленным с законами и обычаями войны, предусмотренными и закрепленными в положениях международного законодательства, находясь в месте ведения военных действий, а именно по адресу: Киевская область, Броварской район, с. Богдановка, ул. Окружная, 9, принадлежащем местному жителю Головки Федору Леонидовичу, проводил так называемую «проверку» домов местных жителей.

Так, войдя в подвальное помещение дома по вышеуказанному адресу, Евдошенко И.С. приказал всем присутствующим мужчинам (гражданским лицам) выйти из подвала и подняться на второй этаж для построения с целью проверки телефонов присутствующих.

Поднимаясь по лестнице на указанное место, вместе с другими присутствующими гражданскими лицами, гражданин Украины Шаблій Александр Владимирович шепотом сказал, что лучше бы он остался в городе Киеве. В это время, вышеуказанные слова услышал Евдошенко И.С. и ответил, что через несколько дней Киев будет оккупирован вооруженными силами российской федерации, на что Шаблій А.В. только усмехнулся. Указанная реакция гражданского лица – Шаблия А.В. возмутила Евдошенко И.С., в результате чего последний, реализуя свой преступный умысел, направленный на жестокое обращение с гражданским населением, будучи вооруженным автоматическим оружием типа АК-47, дослал патрон в патронник и наставил указанное оружие в направлении грудной клетки Шаблия А.В., находясь на расстоянии примерно 3 метров от потерпевшего, приказал идти в поле, где, по его словам, Шаблій А.В. и 400 м не пройдет, как будет мертв. Услышав угрозу убийства, находясь в состоянии сильного душевного волнения и нравственных страданий, Шаблій А.В., под прицелом автомата вышеуказанного военнослужащего вс рф, отправился в направлении двери, которая вела наружу, но не смог их открыть. В это время внимание Евдошенко И.С. отвлек отец Шаблия А.В. – Шаблій В.И., пытаясь спасти сына от расстрела оккупантом рф. После чего Евдошенко И.С. вместе

с другими 5 неустановленными досудебным расследованием военнослужащими ВС РФ покинули помещение и ушли в неизвестном направлении.

Итак, Евдошенко Иван Сергеевич, совершил бесчеловечное и жестокое обращение с гражданским населением, выразившееся в угрозе убийством Шаблюю А.В., унижении его чести и достоинства, что повлекло моральные страдания, чем нарушил требования ст. ст. 3, 27, 31, 32, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны, подписанной в г. Женева 12.08.1949 и ст. ст. 43, 44, 51, 75 дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 года, касающийся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I).

Таким образом, Евдошенко Иван Сергеевич, подозревается в бесчеловечном и жестоком обращении с гражданским населением, являющимся нарушением законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, то есть в совершении уголовного правонарушения, предусмотренного ч. 1 ст. 438 УК Украины.

Следователь по ОВД следственного управления
Главного управления СБ Украины
в г. Киеве и Киевской области
капитан юстиции

Наталья БОРЕЦКАЯ

СОГЛАСОВАНО

Прокурор в уголовном производстве -
прокурор Барышевского отдела
Броварской окружной прокуратуры
Киевской области

Дмитрий ЛИТВИНЧУК

«20» _____ 02 _____ 2024 года

О подозрении меня уведомлено и письменное уведомление о подозрении от «20» _____ 02 _____ 2024 года получил в «___» час. «___» мин. «20» _____ 02 _____ 2024 года.

Подозреваемый: _____ / _____

На основании статьи 276 Уголовного процессуального кодекса Украины подозреваемому безотлагательно уведомлено и детально разъяснены его права как подозреваемого, предусмотренные статьей 42 Уголовного процессуального кодекса Украины, а именно:

1) знать, в совершении какого уголовного правонарушения его подозревают;

2) быть четко и своевременно уведомленным о своих правах, предусмотренных этим Кодексом, а также получить их разъяснение;

3) по первому требованию иметь защитника и свидание с ним до первого допроса с соблюдением условий, обеспечивающих конфиденциальность общения, а также после первого допроса - иметь свидания без ограничения их количества и продолжительности; на участие защитника в проведении допроса и других процессуальных действий; на отказ от защитника в любой момент уголовного производства; на получение правовой помощи защитника за счет государства в случаях, предусмотренных этим Кодексом и/или законом, регулирующим предоставление бесплатной правовой помощи, в том числе в связи с отсутствием средств на ее оплату;

4) не говорить ничего по поводу подозрения против него или в любой момент отказаться отвечать на вопросы;

5) давать пояснения, показания по поводу подозрения, в любой момент отказаться их давать;

6) требовать проверки обоснованности задержания;

7) в случае задержания или применения меры пресечения в виде содержания под стражей - на немедленное уведомление членов семьи, близких родственников или других лиц о задержании и месте своего пребывания в соответствии с положениями статьи 213 этого Кодекса;

8) собирать и представлять следователю, прокурору, следственному судье доказательства;

9) участвовать в проведении процессуальных действий;

10) во время проведения процессуальных действий задавать вопросы, подавать свои замечания и возражения относительно порядка проведения действий, которые заносятся в протокол;

11) применять с соблюдением требований этого Кодекса технические средства при совершении процессуальных действий, в которых он участвует. Следователь, прокурор, следственный судья, суд вправе запретить применение технических средств при проведении отдельного процессуального действия или на определенной стадии уголовного производства с целью неразглашения сведений, содержащих охраняемую законом тайну, касающихся интимной жизни лица, о чем выносится (постановляется) мотивированное постановление (определение);

12) заявлять ходатайство о проведении процессуальных действий, об обеспечении безопасности для себя, членов своей семьи, близких родственников, имущества, жилья и т.п.;

13) заявлять отводы;

14) ознакомиться с материалами досудебного расследования в порядке, предусмотренном статьей 221 этого Кодекса, и потребовать открытия материалов согласно статье 290 этого Кодекса;

15) получать копии процессуальных документов и письменные уведомления;

16) обжаловать решения, действия и бездействие следователя, прокурора, следственного судьи в порядке, предусмотренном этим Кодексом;

17) требовать возмещения вреда, причиненного незаконными решениями, действиями или бездействием органа, осуществляющего оперативно-розыскную деятельность, досудебное расследование, прокуратуры или суда, в порядке, определенном законом, а также восстановление репутации, если подозрение не подтвердилось;

18) пользоваться родным языком, получать копии процессуальных документов на родном или другом языке, которым он владеет, и при необходимости пользоваться услугами переводчика за счет государства.

Подозреваемый, который является иностранцем и содержится под стражей, имеет право на встречу с представителем дипломатического или консульского учреждения своего государства, которое ему обязано обеспечить администрация места заключения.

В письменном уведомлении о подозрении меня уведомлено, а также памятка о процессуальных правах и обязанности вручены, права подозреваемого объявлены и разъяснены.

Подозреваемый _____

« ____ » час. « ____ » минут « 20 » _____ 02 _____ 2024 года

**Следователь по ОВД следственного управления
Главного управления СБ Украины
в г. Киеве и Киевской области
капитан юстиции**

Наталия БОРЕЦКАЯ

Переклад повідомлення про підозру та пам'ятка Євдошенку Івану Сергійовичу про його процесуальні права та обов'язки вірний
Вероніка ЛИХНО